

Khatsjatrian laat Chaconne zingen

Klassiek Cantus in Memoriam & Sinfonietta Strijkersdag. Gehoord: 10 & 11/4, Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam.

●●●●○

Door WENNEKE SAVENIJE

De introvert en verlegen ogende Armeense violist Sergej Katsjatrian (23) kwam en overwon, dit weekeinde in het Amsterdamse Muziekgebouw aan het IJ. Met een ijzingwekkende vertolking van de *Vioolsonate* van Sjostakovitsj – in de bewerking van Poesjkarev en Zinman voor strijkorkest en slagwerk – en een hemelbestormende uitvoering van Bachs *Chaconne* voor viool solo.

Het Amsterdam Sinfonietta legde de rode loper voor hem uit in het geraffineerd uitdijende *Cantus in Memoriam Benjamin Britten* van Arvo Pärt, dat zich vanuit fluisterzacht klokgelui ontwikkelde tot een sinister requiem voor de eerder die dag omgekomen Polen. Spookachtige pianissimo's leverden in Sjostakovitsj' *Vioolsonate* de orkestrale bedding van waaruit Khatsjatrian zilveren lijnen spon, die in hun transparantie de melancholie verklankten. Machinale oorlogsritmes zweepten de violist in het tweede deel op tot heroïsche razernij hoog op de g-snaar, waarna Khatsjatrian bijna met zijn

hoofd in zijn Stradivarius verdween tijdens de sublieme solocaden in de finale.

Zo beziel en integer wordt zelden viool gespeeld. Het hoofse spel werd bijna demonisch tijdens de magistrale *Chaconne*, waarin stemmen en tegenstemmen, akkoorden en ritmes resoneerden in alle registers en open bloeiden tot een bijna volmaakte klankkathedraal. Vreemd genoeg en nauwelijks hoorbaar ontspoorde hij daarbij even, wat voor de violist zelf zó ondraaglijk was dat hij besloot Bachs *Chaconne* op zondag nog een keer te spelen. Vanuit de hemel moeten grote violisten als Milstein, Menuhin en Grumiaux met instemming hebben geluisterd, want Khatsjatrians zingende Bach deed niet onder voor hun legendarische opnames van dit werk.

Eerder die dag stond het Muziekgebouw aan 't IJ op zijn kop tijdens de Strijkersdag van Amsterdam Sinfonietta en Zapp String Quartet, met tientallen strijkende kinderen. Amsterdam Sinfonietta zelf bereikte een geraffineerd hoogtepunt in de contrastrijke *Variaties op een thema van Frank Bridge* van Britten. Niet alleen programmeert het ensemble al jaren verrassend, ook het samenspel en de klankcultuur zijn van hoog niveau.